

Kerta

RYSÄYKSELLÄ

**MINNA
SUVANTO**

Minna Suvanto

Kertarysäyksellä

SAGA Egmont

Kertarysäyksellä

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2022, 2023 Minna Suvanto and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727028385

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Satu punasi huuliaan työpaikan vessassa ja mietti, miksi Latvala oli pyytännyt hänet ja Maijan huoneeseensa kello kaksitoista. Harjatessa hiuksiaan hän totesi itsekseen, että kampaaja oli viime kerralla onnistunut hyvin niiden värjäämisessä. Hiusten vaaleammat raidat toivat hänen olemukseensa pirteyttä, hän ajatteli, mutta muisti sitten, että juuri niin kampaaja oli sanonut. Eli joko hiusten väri toi häneen pirteyttä tai sitten hänet vain oli samalla myös aivopesty luulemaan niin. Satu peilaili itseään ja yritti suoristaa ruttaantunutta hamettaan. Pellava oli materiaalina vihoviimeinen, nyt Satu uskoi sen, mitä Ansku oli hänelle kaupassa yrittänyt saada tajuntaan. Pellavainen minihame näytti vaatekaupan rekillä täydelliseltä ja oli se sellaiselta näyttänyt vielä aamullakin, mutta nyt jo aamupäivästä minihame oli rypistynyt. No, onneksi Latvala ei ollut mikään muotiguru vaan pienen kiinteistövälytystoimiston vatsakas johtaja, jonka paidan napit olivat poksahdamaisillaan vastapäisen ihmisen napaan. Ja ne hikiläikät! Oli kesä tai talvi, yksi oli

varmaa, Latvalan kauluspaidassa oli aina hikiläikät ja hänen otsallaan helmeili hiki.

Satu oli ollut tässä talossa töissä määräaikaisilla sopimuksilla jo kolme vuotta. Aina työsopimusta oli jatkettu ja usein vasta sitten, kun se oli jo mennyt umpeen. Sitten oli vain kirjoitettu uusi sopimus, joka oli laitettu jatkumaan edellisestä. Satu oli yksi niistä toimiston tytöistä, joka vastasi, kun Latvala karjui huoneessaan jotakin tai kun tämä oli kadottanut sen tietyn kauppakirjan tai asunnon pohjapiirustuksen. Satu ja kaksi muuta toimiston tyttöä, tytöiksi Latvala heitä kutsui eikä suostunut tajuamaan, että tyttötely sai heidät kihisemään kiukusta. Satu vielä olikin ehkä tyttö, vaikka ei itsekään pitänyt tyttötelystä. Hän oli kuitenkin vasta kolmenkymmenen, kun taas hänen kaksi työkaveriaan Leena ja Irmeli olivat jo lähempänä kuuttakymmentä. Mutta Latvalalle he olisivat varmaan tyttöjä loppuun asti. Se piti sietää, jos tahtoi työnsä pitää, sen Satu tajusi hyvin.

– Mitähän tuolla tapahtuu? Mä valvoin koko viime yön ja murehdin. Mitäs jos mun sopimusta ei enää jatketa? Mä en sitä kestä. Eikä kestä meidän talouskaan, Maija tuskaili ja Satu huomasi tämän silmäanalusten olevan tummat. Ja vaikka Maija oli meikannut silmänsä ja levittänyt värivoiteen, siitäkin huolimatta Satu huomasi, että tämä oli väsynyt.

– Ei kai. Jos me saadaan palkankorotus?

– Pekka sanoi, että jos mun työt ei jatku, niin me ollaan kusessa, Maija panikoi ja liikehti levottomasti. Satu istui työpöytänsä ääressä ja odotti, että kellon viisarit olisivat tasan kahdessatoista.

– Ei kai? Eikö sitä sitten löydy uutta työtä tai saa ansiosidonnaista? Satu tuumasi puolihuolimattomasti. Hän ei

ollut viime yönä edes muistanut koko tapaamista Latvalan kanssa. Hän oli nukkunut kuin tukki eikä olisi herännyt edes pommiin, vaikka sellainen olisi pamahtanut hänen korvansa juuressa. Hänellä oli niin hyvät unenlahjat, että todella harvoin ne häiriintyivät.

– Pekka kuule tietää nää jutut, Maija sanoi ja alensi sitten ääntään, etteivät muut avokonttorissa kuulleet. – Meidän talous on vedetty niin kireälle, ettei mun tai Pekan kummankaan saa jäädä työttömäksi. Itse asiassa Pekka alkoi jo jakaa aamupostiakin. Mutta älä sano kenellekään.

– Miksi? Sillähän on hyvä duuni siellä autokaupassa? Satu ihmetteli ja katsoi kuinka viimeinen puoliminuuttinen alkoi kulua. Pian he pääsisivät kuulemaan mitä Latvalalla oli mielessään.

– Ei meillä tahdo rahat riittää...

Satu koputti Latvalan ovelle tasan kello kaksitoista. Maija seiso hiljaisena hänen vieressään ja yritti hengittää syvään ja rauhallisesti. Ennen sisään astumista Maija teki vielä ristinmerkin, sitä Satu piti jo ylimitoitettuna eleenä, mutta ei sanonut mitään. Kaikesta näki, että Maija oli aivan rikki ja pienikin vastoinkäyminen saisi tuon naisen itkemään niin, ettei loppua tulisi ollenkaan, Satu ajatteli ja päätti olla hiljaa.

– No niin työtöt, istukaas alas, Latvala sanoi ja Satu aisti heti hänen eleistään, ettei kaikki ollutkaan kunnossa. Latvala väänteli naamaansa juuri samalla lailla kuin muutama viikko sitten, kun yhdestä asunnosta paljastui mittava homelöytö, ja ostaja tuli huutamaan heidän konttorilleen asiasta. Aivan kuin heidän olisi pitänyt tietää, mitä pesuhuoneen kaakelien takana on. Satu ja Maija istuivat alas, ja Maija heilutti toista jalkaansa hermostuneena niin, että se kopisi hiljaa Latvalan pöydän jalkaa

vasten. Maija ei huomannut sitä rasittavaa pientä naputusta, joka liikkeestä lähti, mutta Satua se alkoi hermostuttaa. Varsinkin sen jälkeen kun hän huomasi, että oli ainoa rauhallinen koko huoneessa.

– Niin tytöt... kun teillä on molemmilla se työsopimus päättynyt viime perjantaina.

– Kai me jatkoa tehdään? Maija hermoili ja Satu huomasi, kuinka Maijan jalan liike vain yltyi ja sen mukana myös kopiseva ääni. Tuntui kummalliselta, ettei Latvala eikä Maija sitä kopinaa huomannut.

– No, tuota... Markkinatilanne on nyt vähän muuttunut... Ja on tulossa muutoksia, paljon muutoksia.

– Millaisia muutoksia? Satu rohkaistui kysymään.

– Yrityskauppoja ja sen sellaista, mitään varmaa ei vielä ole, mutta suunnitelmia ja keskusteluja on vireillä. Tässä alkaa pian meikäläisellä eläkeikä painaa, Latvala naurahti muka hauskaasti, mutta Satu kuuli äänessä kylmän ja väkinäisen soinnin.

– Mutta töitähän piisaa? Maija hätäntyi.

– No, siitä minä ajattelin nyt jutella. Että kun on sellainen tilanne, että kirjanpitäjän mukaan väkeä pitää vähentää, ja firma pitää saada parempaan taloudelliseen kuntoon. Niin, että töitä ei kaikille enää samalla lailla riitä.

– Ymmärsinkö nyt oikein, että meidän sopimuksia ei sitten enää uusita? Satu kysyi ja pelkäsi jo vastausta.

– Niin. Leena ja Irmeli pärjäävät hyvin toimistossa kahdestaan.

– Koska meidän työt loppuvat? Maija kimitti hätäntyneenä.

– No, tuota... Kun meillä ei ole sopimusta ollenkaan, niin saman tien, Latvala tokaisi vaikeana.

– Saman tien? Maija sanoi hiljaa ja tuijotti Latvalaa epäuskoisena.

– Niin katos, kun sinäkin olet ollut niin paljon poissa sen tenavan takia. Ei työt oikein sillä tavalla luista, Latvala alkoi selittelemään ja väenteli taas naamaansa.

– Me ollaan tehty tämä viikko töitä ilman sopimusta, mutta kai me saadaan tästä viikosta palkka? Satu varmisti.

– Joo, no kyllä ne on pakko maksaa. Ja jotakin lomarahoja siihen tulee vielä päälle. Kirjanpitäjä tietää tarkemmin.

Maija alkoi itkeä. Ensin kyyneleet tulivat hiljaisina ja hallitusti poskia pitkin vierien, mutta pian niitä valui aivan holtittomasti, ja Maija parkui ääneen. Satu taputteli Maijaa olalle ja yritti rauhoittaa tätä, mutta sillä ei ollut näyttänyt olevan mitään vaikutusta.

– Mitä se Maija nyt parkuu? Alat tehdä vaan lisää tenavia, kyllä se sun miehes teidät elättää, Latvala yritti kömpelösti lohduttaa ja ohjasi heitä ulos huoneestaan. – Ja Satukin on jo lapsentekoiässä. Siinä teille piisaa molemmille käsitöitä kun hommaatte jälkikasvua.

– Kiitos näistä vuosista, Satu pakottautui sanomaan, vaikka hänen olisi tehnyt mieli survaista Latvalaa kuonoon. Mikä hän oli ehdottelemaan heille perheenisäyksiä? Läski, keski-iän ylittänyt, lihava äijä, jonka harmaa vaimo oli ollut kotirouvana 70-luvulta asti. Pitäisi ajatuksensa omana tietonaan!

Satu vei Maijan naistenhuoneeseen ja antoi tälle käsipaperia kyyneleiden pyyhkimiseen.

– Tämä on vähän kovaa paperia. Tässä firmassa ei ole ajateltu aivan päähän asti, Satu tokaisi.

– Mä... en voi... uskoa, että... mä oon... työtön..., Maija niiskutti.

– No maanantaina ei ainakaan tarvi herätä aikaisin, voi nukkua vaikka iltapäivään.

– Voi ei! Me on just otettu Toukolle lisää hoitopäiviä!

– No kai sen voi muuttaa.

– Siinä on joku kolmen kuukauden minimiaika. En mä tiedä, mihin me joudutaan.

Miten teillä voi olla tuollainen tilanne? Pekkahan on töissä ja sinä... Niin, no olit töissä.

– Meillä on liian isot lainat. Talosta ja autoista... Niin ja vähän kulutusluottoakin. Me aateltiin, että me pärjätään kun me molemmat ollaan töissä.

– Ehkä sä löydät uuden työn saman tien, Satu lohdutti. – Me mennään nyt keittämään kahvit ja pidetään oikein pitkä kahvitunti. Eihän tässä enää töitä ehdi tekemään.

– Eihän me niin voida tehdä?

– Kyllä voidaan. Latvala lähtee varmaan taas jonnekin asuntonäyttöön tai kaupantekotilaisuuteen. Eikä meillä ole enää mitään hävittävää, meidät on jo potkaistu pihalle. Pöydät varmaankin pitää siivota ja kaikki omat kamat roudata pois, mutta muutenhan me ei voida tehdä mitään.

– Niin, Maija vastasi, ja pieni hymynpoikanen välähti hetken hänen kasvoillaan.

Työkavereiden kuullessa Sadun ja Maijan kohtalosta, Irmeli lähti saman tien käymään lähikahvilassa ja palasi sieltä mukanaan leivokset kaikille. Latvala oli lähtenyt heti kun oli saanut potkut annettua asuntonäytöille toiselle puolelle kaupunkia, ja Irmeli, joka hallinnoi Latvalan kalenteria, tiesi että mies ei tulisi enää tänä päivänä toimistolle. Niinpä kahvihuoneessa keitettiin pannullinen kahvia ja syötiin leivokset. Ensin työkaverit olivat hiljaisia, eivätkä oikein uskaltaneet ottaa

aihetta puheeksi, Mutta kun Irmeli kertoi, että Latvala oli eilen puhunut hänen kanssaan työajanlyhentämisestä, muutkin rohkaistuivat kommentoimaan.

– Yks tuttu kyseli muutama viikko sitten, että onko meidän firma myynnissä ja ihmettelin kysymystä. Sanoin kyselijälle, että tuskinpa vaan. Latvala ei halua myydä firmaansa missään tapauksessa, joten täytyy olla joku toinen kiinteistövälitysfirma. Mutta tuttu tais kuitenkin olla jäljillä, Pete muisteli.

– Olisikohan tarvetta vähän kiristää kuluja, että näyttäisi tulos paremmalta? Leena sanoi.

– Siltä näyttää.

Kaikki hiljenivät, sillä oli selvää, että Satu ja Maija saattoivat lähitulevaisuudessa saada kohtalotovereita. Vaikka olivathan he tavallaan asiaan valmistautuneet jo silloin kun olivat tulleet alalle töihin. Kiinteistövälitys oli tuulinen ala ja yleinen taloudellinen tilanne vaikutti heti työpaikkojen määrään alalla. Jos uutisissa kerrottiin asuntokauppojen hiipumisesta, oli varmaa, että jo seuraavalla viikolla se näkyi heidän työssään. Ihmiset uskoivat lampaan lailla kaiken sen, mitä uutisissa sanottiin. Jos taas viikonlopun uutisissa kerrottiin, että asuntokauppa on vilkastunut, sekin näkyi heidän työssään saman tien. Maanantaina joku soitti ja kyseli arviointia, se oli ihan varmaa. Heidän firmassaan työmäärää tasasi se, että he välittivät myös vuokra-asuntoja, ja koska he toimivat Tampereella, joka oli suuri yliopistokaupunki, vuokralaisia oli aina. Niiden määrään taantumet tai nousukaudet eivät vaikuttaneet. Ihmisten oli pakko saada katto päänsä päälle, se oli fakta.

Kahvitunnin annettiin venähtää pitkäksi. Kukaan ei kiirehtinyt töihinsä, vaikka niitä kaikilla kyllä olikin aivan

riittävästi. Oli loppukesä, ja viimeisetkin opiskelijat olivat havahtuneet etsimään asuntoa.

– Sori, mun täytyy kyllä nyt lähteä. Mun pitää mennä esittelemään Pyynikiltä muutamaa yksiötä, Saija totesi pahoillaan. – Pidetään naiset yhteyttä, hän sanoi sitten Sadulle ja Maijalle, jotka nyökyttelivät. Tässä vaiheessa oli aina helppoa luvata. Ensimmäisinä viikkoina ehkä jotakin viestiteltäisiin, mutta sitten yhteydenpito vain jäisi ja jäisi, ja koko ajan oli hankalampaa enää ottaa yhteyttä, kun yhteisiä juttuja ei enää ollut. Hyvin harvan ihmisen kanssa työkaveruudesta kehkeytyi mitään sen syvempää ja pysyvämpää. Ihmiset kulkivat hetken aikaa samaa matkaa ja sitten erottiin, eikä välien haalenemiseen tarvittu mitään sen kummempaa riitaa tai toraa, pelkkä arki erilaisissa ympyröissä sai aikaan sen.

– Sama täällä. Yksi opiskelijatyttö ei ole huolinut ainuttakaan vuokrayksiötä, mitä sille on nyt näytelty. Nyt isä soitti ja pyysi esittelyä kolmesta myytävänä olevasta yksiöstä, Pete tokaisi ja nousi tuoliltaan ja vei kahvikupin lavuaariin. – Laitetaanko tiskari vielä päälle? Hän kysyi ja Irmeli nyökkäsi.

– Joku rikas isäkö ostaa prinsessalle nyt sitten kämpän, Maija tokaisi katkeruutta äänessään. Satu tiesi, että Maija oli yh-äidin lapsi, joka oli joutunut elämässään tyytymään hyvin vähään. Katkeruus parempiosaisia vastaan oli välillä niin räikeää, että Sadun teki aivan paha. Ei hän itsekään ollut minkään rikkaan perheen lapsi, mutta ei hän silti nähnyt, että toisten rikkaus olisi häneltä itseltään pois.

– Mä vähän pelkään, ettei se prinsessa kelpuuta noistakaan yhtään. Ei vaikka siellä on yksi helmi joukossa, Pete tuumasi. – Voi olla turha keikka.

Satu ei voi uskoa korviaan! Aikaisemmin tänään hän sai töistä potkut. Nyt poikaystävä Tuukka ilmoittaa, että Sadun pitää muuttaa yhteisestä kodista pois. Juttu on nimittäin niin, että Tuukalla on rakastajatar, joka on kaiken huipuksi paksuna. Satu voisi repiä hiukset päästään! On Tuukalla otsaa!

Sadun on aika siirtyä nukkumaan Kati-ystävän sohvalle työttömänä ja asunnottomana sinkkuna. Haavojen umpeutumisessa kuluu jokunen hetki, ja viinilasilliset ystävien kanssa ovat tärkeämpiä kuin ikinä ennen. Pian Satu kuitenkin elää jo vauhdikasta sinkkunaisen elämää, josta ei tapahtumia ja kohellusta puutu. Vaan mahtaako Sadun elämään löytyä myös uusi rakkaus?

Minna Suvanto kirjoittaa vauhdikasta chick lit -kirjallisuutta naisille.